

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2022, sp. zn. 3 Tdo 802/2022, ECLI:CZ:NS:2022:3.TDO.802.2022.1

Číslo: 8/2023

Právní věta:

Znak skutkové podstaty trestného činu loupeže podle § 173 tr. zákoníku spočívající v pohrůžce bezprostředního násilí může být naplněn i v situaci, kdy pachatel v úmyslu zmocnit se majetku poškozeného, aniž by poškozenému výslovně, resp. jinak hrozil násilím, v něm vyvolal pocit hrozby spojené s důvodnými obavami o majetek, zdraví či život, a to svým vzezřením (např. typem postavy, tetováním) ve spojení s okolnostmi, za jakých přistoupil k poškozenému (např. v době, kdy si dával peníze do peněženky a kdy využil určitý moment překvapení) a způsobem, jakým s ním zacházel (např. uchopením za paži, odvedením na odlehlé místo).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.09.2022

Spisová značka: 3 Tdo 802/2022

Číslo rozhodnutí: 8

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Loupež, Pohrůžka bezprostředního násilí

Předpisy: § 173 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 1967, sp. zn. [7 Tz 13/67](#), uveřejněné pod číslem 60/1967 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Zpráva Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 11.02.1979, sp. zn. [Tpjf 33/79](#), uveřejněná pod číslem 1/1980 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 1979, sp. zn. [11 To 17/79](#), uveřejněné pod číslem 2/1980 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. [3 Tdo 1232/2009](#), uveřejněné pod číslem 11/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2003, sp. zn. [7 Tdo 571/2003](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. [3 Tdo 358/2014](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. [8 Tdo 1478/2015](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. [3 Tdo 278/2019](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2021, sp. zn. [8 Tdo 494/2021](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. P. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2022, č. j. 8 To 198/2022-200, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 89 T 27/2022.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2022, č. j. 89 T 27/2022-165, byl obviněný M. P. (dále jen „obviněný“) uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „tr. zákoník“), kterého se dopustil tím, že

dne 21. 1. 2022, v době kolem 18:35 hodiny, v B. na XY, u OD Albert, zrychleně přišel k M. P., který vycházel z obchodního centra, uchopil ho za levou paži, se slovy: „Půjdeme za obchodní dům“, poškozený vědom si převahy obžalovaného a z obavy, co dalšího by mohlo následovat, se nijak nebránil a s obžalovaným za obchodní dům odešel, celou cestu byl obžalovaným držen za levou paži, vystupování obžalovaného v poškozeném M. P. vyvolalo strach, a tak obžalovaného následoval za obchodní dům, kde ho obžalovaný vyzval k vydání peněženky, kterou mu poškozený ze strachu odevzdal, obžalovaný z této vytáhl částku minimálně 4 000 Kč v bankovkách, peněženku mu vrátil a odešel směrem k XY, a svým jednáním tak poškozenému M. P. způsobil celkovou škodu ve výši 4 000 Kč.

2. Za to nalézací soud obviněnému podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání 28 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „tr. ř.“) nalézací soud uložil obviněnému povinnost nahradit poškozenému M. P. škodu ve výši 4 000 Kč. Se zbytkem nároku nalézací soud poškozeného podle § 229 odst. 2 tr. ř. odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti rozsudku nalézacího soudu podal obviněný odvolání. O podaném odvolání rozhodl Krajský soud Brně usnesením ze dne 28. 6. 2022, č. j. 89 T 27/2022-200, tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání obviněného zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce dovolání, kterým brojí proti výroku o vině. Obviněný své dovolání opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. (obojí ve znění účinném od 1. 1. 2022).

5. Obviněný je přesvědčen, že jeho jednání nenaplnilo objektivní stránku trestného činu loupeže ve smyslu § 173 odst. 1 tr. zákoníku. Ze skutkové věty napadeného rozsudku podle obviněného nelze

dojít k závěru, že v úmyslu zmocnit se cizí věci došlo z jeho strany proti poškozenému k násilí či pohrůžce bezprostředního násilí.

6. Obviněný cituje komentářovou literaturu a rozhodovací praxi Nejvyššího soudu ke kvalifikačnímu znaku násilí, resp. ke znaku pohrůžka bezprostředním násilím. Závěr o užití násilí je podle obviněného neodůvodněný, uchopení poškozeného za paži tento znak nenaplnuje. Ohledně znaku pohrůžky bezprostředním násilím obviněný poukazuje na to, že místo činu je frekventovaným místem, na němž se v době činu musela nacházet řada osob. Obviněný nedisponoval zbraní, poškozenému ani neverbálně nenaznačoval žádné násilí.

7. Obviněný proto navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení odvolacího soudu, jakož i rozsudek nalézacího soudu, aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také veškerá další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l tr. ř. přikázal Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

8. Dovolání obviněného bylo ve smyslu § 265h odst. 2 věty první tr. ř. zasláno nejvyššímu státnímu zástupci k případnému vyjádření. K dovolání se písemně vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“).

9. Státní zástupkyně cituje odbornou literaturu, podle níž objektivní stránka trestného činu loupeže spočívá v násilném zásahu do svobody rozhodování člověka vedeném úmyslem zmocnit se cizí věci. Přímé násilí či pohrůžka bezprostředním násilím musí předcházet zmocnění se věci, neboť jsou prostředkem sloužícím k ovlivnění vůle napadeného a tím k vyloučení jeho případného, ať již kladeného nebo očekávaného odporu.

10. V projednávané věci obviněný přišel rychlým krokem k poškozenému, uchopil jej za paži, řekl mu „Půjdeme za obchodní dům“, při chůzi tímto směrem jej celou dobu za paži držel a až následně jej vyzval k odevzdání peněženky, což poškozený učinil. Takovým způsobem podle státní zástupkyně zasáhl do svobodného rozhodování poškozeného, veden úmyslem zmocnit se jeho financí. Ačkoliv k jednání došlo před obchodním domem, poškozený si byl vědom převahy obviněného a z obavy, co dalšího by mohlo následovat, se nijak nebránil a s obviněným za obchodní dům také odešel. Jednání obviněného v poškozeném vyvolalo strach, který také při hlavním líčení tímto způsobem popsal. Také před soudem uvedl, že se nechtěl bránit, že má doma malé děti a (o to větší) měl strach, aby se mu něco nestalo. Také vypověděl, že (ve smyslu výzvy obviněného) s ním šel na určené místo a byl vystresovaný ze všeho, neboť ví, jak to chodí v těchto situacích a tušil, že to nebude nic dobrého. Poškozený následně volal na Policii ČR, kde celou věc rozrušeně nahlašoval, když v souvislosti s popisem útočníka nemohl přehlédnout jeho vzezření (sportovní postava, tetování).

11. Státní zástupkyně dále cituje vybraná rozhodnutí Nejvyššího soudu k otázce pohrůžky bezprostředního násilí. Zdůrazňuje mj., že ani výjimečně malá intenzita násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí není důvodem pro posouzení jednání pachatele pouze jako trestného činu krádeže. Rozdíl mezi trestnými činy loupeže a krádeže spočívá v překonání nejen kladeného, ale též očekávaného odporu poškozeného, který je přítomen pouze u trestného činu loupeže. Naproti tomu u trestného činu krádeže jedná pouze pachatel, který věc odcizí, obvykle bez vědomí poškozeného, a hlavně bez fyzického či mentálního ovlivnění jeho vůle se při svém konání svobodně rozhodnout.

12. Jednání obviněného v poškozeném zcela jistě vzbudilo obavu (obviněný k němu zrychleně přistoupil, uchopil jej za paži, vedl jej za obchodní dům – na místo méně frekventované a méně osvětlené). Poškozený pak zcela přesvědčivě u soudu uvedl, že takové jednání v něm vzbudilo strach, s čímž koresponduje i jeho bezprostřední oznámení činu Policii ČR. Přestože obviněným užitá pohrůžka bezprostředního násilí nebyla intenzivní povahy, byla způsobilá vyvolat v poškozeném

strach, že k násilí vůči němu dojde, nepodrobí-li se vůli obviněného. Okolnost menší intenzity použité pohružky násilím byla správně zohledněna při ukládání trestu obviněnému, který mu byl vyměřen pouze při spodní hranici zákonné trestní sazby.

13. Státní zástupkyně přisvědčila námitce obviněného, že čin nespáchal násilím. Dokazování bylo zjištěno, že obviněný poškozeného držel za ruku běžným způsobem, ne pevně.

14. I přes tuto nepřesnost bylo jednání obviněného (s ohledem na přítomnost pohružky bezprostředního násilí) správně kvalifikováno jako zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

15. Státní zástupkyně proto navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné. Navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodl v neveřejném zasedání. Ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasí s tím, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání učinil i jiné než navrhované rozhodnutí.

III.

Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda je v této trestní věci dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda jej podala osoba oprávněná.

17. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, odst. 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

18. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

19. Obviněný v podaném dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. (obojí ve znění účinném od 1. 1. 2022).

20. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

21. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l) tr. ř.

22. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k této Úmluvě.

23. Skutkový stav je při dovolacím přezkumu hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí zásadně vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

24. Do skutkových zjištění, k nimž na základě provedeného dokazování došel nalézací a případně odvolací soud, může Nejvyšší soud výjimečně zasáhnout právě a pouze v případech, které jsou vyjmenovány v dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2022.

25. Z hlediska rozhodování dovolacího soudu je vhodné připomenout, že Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Fundovanou argumentaci tohoto mimořádného opravného prostředku má zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

26. Na podkladě obviněným uplatněných dovolacích důvodů a uvedených východisek mezi dovolacím přezkumu pak mohl Nejvyšší soud přistoupit k posouzení jednotlivých dovolacích námitek obviněného.

IV. Důvodnost dovolání

27. Nejvyšší soud z podaného dovolání zjistil, že argumentace obviněného směřuje výlučně proti výroku o vině. Obviněný namítá, že poškozený je postavy přibližně stejně vysoké jako obviněný a že poškozený nemohl přes oblečení obviněného seznat jeho tetování. Dále zpochybňuje naplnění objektivní stránky trestného činu loupeže, kdy v jeho jednání absentuje jak násilí, tak pohrůzka bezprostředního násilí.

28. Nejvyšší soud se nejprve vyjádří k *obiter dictum* zmíněným námitkám obviněného, že poškozený je postavy přibližně stejně vysoké jako obviněný a že poškozený nemohl přes oblečení obviněného seznat jeho tetování. Nejvyšší soud konstatuje, že takové námitky jsou námitkami skutkové povahy zpochybňujícími skutková zjištění, k nimž na základě provedeného dokazování došly nižší soudy. Nejvyšší soud konstatuje, že takto pojaté námitky zásadně nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů. Do skutkových zjištění by mohl Nejvyšší soud zasáhnout pouze zcela výjimečně, a to při odpovídající dovolací argumentaci naplňující dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Takovou adresnou argumentaci však dovolání obviněného neobsahuje a citovaný dovolací důvod obviněný neuplatňuje.

29. Nejvyšší soud proto při posouzení jednání obviněného vycházel ze skutkového stavu, který zjistily provedeným dokazováním nižší soudy, a který je vyjádřen ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku, a který již Nejvyšší soud citoval v bodě 1. tohoto usnesení.

30. Obviněný dále ve svém dovolání namítal, že jeho jednání nenaplnilo objektivní stránku zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, když v jeho jednání nelze nalézt znak násilí ani pohrůzky bezprostředního násilí.

31. Nejvyšší soud uvádí, že takové námitky lze formálně podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265 odst. 1 písm. m) tr. ř.

32. Pokud jde o tvrzenou absenci znaku násilí, pak Nejvyšší soud dovolacím námitkám obviněného mohl přisvědčit. Ve výrokové části rozsudku nalézacího soudu je v právní větě uvedeno, že obviněný „proti jinému užil pohrůžky bezprostředního násilí a násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci“. V jednání obviněného (vyjádřeném ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku a v zásadě i v odůvodnění napadených rozhodnutí) však skutečně nelze nalézt nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že obviněný vůči poškozenému užil násilí. Nikoliv silné uchopení obviněného za paži takovým násilím bezesporu není. Ačkoliv obviněný proti uvedené nepřesnosti výrokové části odsuzujícího rozsudku brojil již ve svém odvolání, odvolací soud se s jeho námitkou náležitým způsobem nevypořádal. V této části tedy Nejvyšší soud shledal dovolání obviněného důvodným.

33. Při posouzení, zda jednání obviněného naplnilo objektivní stránku zvláště závažného zločinu loupeže ve smyslu § 173 odst. 1 tr. zákoníku, proto Nejvyšší soud dále zkoumal, zda byla v jednání obviněného přítomna pohrůžka bezprostředního násilí. Došel pak k závěru, že taková pohrůžka v jednání obviněného přítomna byla a právní kvalifikace jednání obviněného je proto správná.

34. Nejvyšší soud se nejprve zaměřil na obecná východiska, která jsou podstatná pro určení správné právní kvalifikace posuzovaného jednání obviněného.

35. V první řadě Nejvyšší soud konstatuje, že trestný čin loupeže podle § 173 tr. zákoníku má dva objekty. Předmětem ochrany je jednak osobní svoboda a jednak majetek, jehož se pachatel chce zmocnit (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1728).

36. Pohrůžka bezprostředního násilí je pohrůžka takovým násilím, které má být vykonáno ihned, nepodrobí-li se napadený vůli útočnicka (tamtéž, s. 1729). Taková pohrůžka přitom nemusí být vyjádřena výslovně, stačí i konkludentní jednání obviněného (např. obstoupení napadeného, napřahování k úderu či zatínání pěstí spojené s posunkem, z nichž vyplývá odhodlání použít ihned násilí), je-li z něho a ostatních okolností zřejmé, že násilí se uskuteční ihned, nepodrobí-li se napadený vůli pachatele. Pohrůžkou bezprostředního násilí je mimo jiné také jednání pachatelů, kteří v noci nebo na odlehlém místě obstoupí poškozeného a odejmou mu věc, aniž pronesou slovně jakoukoliv pohrůžku násilí, avšak z jejich jednání je zřejmý úmysl poškozeného napadnout, nepodrobí-li se jejich vůli (k tomu srov. zejména stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 11. 2. 1979, sp. zn. [Tjpf 33/79](#), publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1/1980 Sb. rozh. tr., z novějších např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. [3 Tdo 358/2014](#)).

37. Pohrůžka bezprostředního násilí je přítomna i tehdy, vzbudí-li obviněný v poškozeném obavu a strach z bezprostředního fyzického násilí, aniž by výslovně pronesl jakoukoliv pohrůžku násilí, dává-li zároveň poškozenému najevo, že k použití násilí dojde, pokud se ohledně požadované věci nepodrobí jeho vůli. Takové jednání může spočívat nejen v působení na poškozeného tím, že na zdůraznění svých požadavků pachatel poškozenému hrozí naznačováním úderů či ukázáním zbraně (např. nože), ale také v zastavení poškozeného na odlehlém místě nebo na místě, z něhož má ztíženou možnost úniku či přivolání pomoci, či na jiném místě, jež poškozený vnímá jako potenciálně nebezpečné, je-li zjevné, že poškozený svoji situaci považuje za bezvýchodnou, v důsledku čehož ani neklade odpor, přičemž pachatel si je této skutečnosti vědom a počítá s ní (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. [3 Tdo 1232/2009](#), publikované pod č. 11/2011 Sb. rozh. tr.).

38. Konfrontuje-li Nejvyšší soud tato obecná a zákonná judikатурní východiska se skutkovými zjištěními v této trestní věci, pak je nutno posuzovat jednání obviněného nejprve v celém souhrnu zjišťovaných okolností. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obviněný (sportovní postavy s viditelným tetováním) přistoupil k poškozenému rychlým krokem před obchodním domem bezprostředně poté, co poškozeného v obchodním domě viděl dávat si peníze do peněženky. Obviněný poškozeného uchopil za paži, oznámil mu, že půjdou za obchodní dům (tedy místo s menší frekvencí osob a méně osvětlené), tam jej vyzval k odevzdání peněženky, čemuž obviněný ze strachu

o své zdraví a život vyhověl. Nebylo prokázáno, že by obviněný poškozenému, byť jen nonverbálně, naznačil, že je připraven použít násilí (poškozený v rámci výslechu v přípravném řízení sice zmiňoval verbální výhrůžku násilím, z této výpovědi však soudy vycházet nemohly a také nevycházely). Ovšem vzezření obviněného (sportovní postava, tetování, na poškozeného působil jako pod vlivem drog), okolnosti, za jakých obviněný přistoupil k poškozenému (právě si dával peníze do peněženky) a způsob, jakým s poškozeným zacházel (uchopení za paži, odvedení na odlehlé místo), zcela jistě byly způsobivé vzbudit v poškozeném obavy o jeho majetek, zdraví a život. Z provedeného dokazování navíc vyplynulo, že poškozený strach skutečně měl, což vypověděl jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení. S jeho výpovědi koresponduje také hovor na tísňovou linku bezprostředně po činu, z něhož je patrné, že poškozený byl rozrušený. V důsledku obav se proto poškozený nebránil, s obviněným na odlehlé místo šel a odevzdal mu peněženku, jak obviněný požadoval.

39. Nejvyšší soud tedy nemá pochyb o tom, že obviněný svým jednáním zasáhl do právem chráněného zájmu poškozeného svobodně rozhodovat o svém majetku. Poškozený (za daných okolností) důvodně vnímal jednání obviněného jako pohrůžku bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se finančních prostředků poškozeného. Nic na tom nemění ani to, že nebylo jednoznačně prokázáno, že by obviněný užil výhrůžných slov (hrozících bezprostředním násilím) či gest. Poškozený jednání obviněného zjevně považoval za hrozbu a nemohl vědět, jakým dalším způsobem se obviněný zachová a zda v případě odporu nesáhne ke skutečnému násilí. S takovým vnímáním situace obviněný zjevně počítal a předpokládal, že v poškozeném vzbudí strach (z užití násilí) a zamezí tak jeho odporu, což se v projednávané věci skutečně stalo. Poškozený v pro něj bezvýchodném stavu vyhověl požadavkům obviněného, šel s ním za obchodní dům a odevzdal mu peněženku. Nic na uvedené skutečnosti nemění, že obviněný výslovně ani neverbálně nehrozil násilím, když poškozený jeho jednání vnímal jako (skrytou) hrozbu (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. [3 Tdo 358/2014](#)).

40. Nejvyšší soud uzavírá, že jakkoliv nebylo možné v jednání obviněného shledat násilí, pohrůžka bezprostředního násilí přítomna byla a obviněný se jí dopustil v úmyslu zmocnit se majetku poškozeného. Právní kvalifikace jednání obviněného jako zvláště závažný zločin loupeže ve smyslu § 173 odst. 1 tr. zákoníku je tedy s ohledem na naplnění dovoláním rozporovaného znaku pohrůžky bezprostředního násilí přílehavá.

41. Dovolací námitky obviněného, pokud je bylo možné podřadit pod některý z dovolacích důvodů, jsou proto ze shora uvedených důvodů zjevně neopodstatněné.

V.

Způsob rozhodnutí dovolacího soudu

42. Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší soud o dovolání obviněného rozhodl způsobem uvedeným v § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., podle kterého Nejvyšší soud dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné.